

Verslag van het jaarlijks dagje Amsterdam van onze Queen. 20 juli 2011

Goed gestemd en vrolijk in de kleuren vertrokken we vanuit station Ede Wageningen richting Amsterdam. Countesse of Serendip zou zich op station Veenendaal de Klomp bij ons voegen en Comtesse Germaine de Zomergem, onze hoffotograaf, zou in Amsterdam aansluiten.

Volgens traditie ging er al meteen iets fout, de trein tufte station de Klomp vrolijk voorbij, en daar stond onze Countesse... Onze Queen had niet op de stopplaatsen gelet. Niet getreurd, na menig telefoontje kon de Countesse alsnog in Utrecht bij ons aansluiten en arriveerden we mooi op tijd in Amsterdam.

Op weg naar de Beurs van Berlage sloot gids Martin zich bij ons aan, een spraakzame opgewekte man. Hij begon al meteen over Amsterdam te vertellen en leidde ons om de beurs heen en bracht ons al snel in de stemming over Jugendstil en Amsterdamse School. We weten nu wat voor mannen vanaf de muren op ons neerkijken en zo meer. Binnen vertelde hij over de tegeltableaus aan de wanden van Pyke Koch. Dat vonden wij wel prachtig, maar de koffie met verrukkelijke taartpunten nam onze aandacht in beslag. Tjee, wat waren we aan de koffie toe, en het gebak was lekker! De banketbakker waren we op straat al tegen gekomen en hij maakte in een flits al een goede bakkers indruk, dus het kon niet missen. Goed 'karakter' om zo te zeggen ondanks dat hij er op zijn fiets als een haas vandoor ging bij het aanschouwen van zoveel rood/paarse schoonheid. Wij begrijpen dit. Onze hoffotografe had ons inmiddels ook gevonden.

Weer aangesterkt, geplast en de lippen bijgewerkt sleurden wij de

bolide van de Queen van de trappen, namen de gehandicapte Queen onder de arm en plantte haar in de bolide (zeg maar gewoon koets) en vervolgden onze rondleiding door Joods Amsterdam. Achter de Beurs liepen we langs de oude Kerk met de Hemony klokken waar onze gids helemaal lyrisch van was. Vertelde dat deze kerk als enige de klokken heeft behouden in de oorlog. De bezetter was erg onder de indruk van deze klokken, de andere klokken werden tot kanonnen omgesmolten. Als goed contrast en om weer met beide voeten in de realiteit te staan liepen we langs de hoertjes en zagen we in de verte de Nicolaaskerk. Onze gids declameerde verzen van Vondel en kornuiten en tilde onze rondleiding op tot intellectuele hoogtes. Het was prachtig, maar kwamen we niet voor de Joodse geschiedenis.... En zo stonden we opeens voor drogisterij Jacob Hooy. Een drogist waar arme joden vroeger al de vleeskruiden haalden om het kopvlees op sabbat een lekkerder vleessmaakje te geven. Enkele Roses hebben de nog steeds bestaande vleeskruiden gekocht en gaan nu de gehaktbal met de kruiden omtoveren tot een culinaire hoogstandje. Tja, en toen zag gids Martin weer klokken, hij was er lyrisch over zoals ik al zei. In de hal van een oude kerk (meen ik) stonden de klokken en moesten we het geluid horen, moest uniek zijn. Nou dat geloofden wij echt wel, maar hij dwaalde wel af van het hoofdonderwerp en onze benen begonnen zwaar te worden van steeds maar staan. En de Queen in haar koets had benauwde momenten als we van stoep wisselden of langs de gracht liepen. Je ligt maar zo in de plomp nietwaar.. Enfin, geen gezeur, we gingen weer verder, en via oude straten vertelde de gids over de arme joodse buurten die het nog slechter hadden dan de Jordaan. Maar ook over rijke joodse families en een mooi oud pand konden we aanschouwen. Dank zij

de stakers zijn de huizen bewaard gebleven, er was veel gesloopt. Aan de hand van foto's zagen wij waar het Jodenkwartier geweest was. Het voelde toch wel een beetje beklemmend om daar te staan waar zoveel leed geschiedt is. We hebben een prachtige oude 'snoge' bezocht. Het was de synagoge uit de 17 eeuw van de Portugees joodse gemeenschap, de Sefardische joden en die noemen een synagoge een snoge. Hebben we ook weer geleerd. De bezetter heeft het gebouw als kunstobject in tact gelaten. Gruwelijk dat kunst gespaard bleef en een mensenleven niet telde. We werden er stil van. We konden vrij rondkijken in de Snoge, er was geen elektriciteit maar wel gezellig overal kandelaars. Zo'n sjoel moet best gezellig zijn, het is een familie gebeuren met kletsende moeke's en rond rennende kinderen. Er wordt nog steeds sjoel gehouden die ook voor buitenstaanders te bezoeken is. Mooi in het kaarslicht. Buiten stonden we voor het beeld van de Dokwerker die de februari staking tegen de vervolging van de Joden symboliseert. Tegenover de Snoge stond de Grote Synagoge van de oost Europeaanse gemeenschap, maar één synagoge is ons genoeg. Onze benen... we werden moe en inmiddels weer hard aan een versnapering toe. En had onze Queen het niet steeds over gember- en amandel bolussen in het restaurant van het Joodse museum... Het museum trokken we niet meer maar de bolussen lieten we ons goed smaken. Verrukkelijk!

Toen vonden wij de rondleiding wel welletjes, hadden geen puf meer en gids Martin was door alle leuke (niet altijd joods geschiedenis) verhalen ook dik over zijn tijd gegaan. Dus hebben we afscheid van hem genomen en spitsten we ons in twee groepjes. De ene bezocht het Joods monument met de gebroken spiegels van Jan Wolkers in het dichtbij gelegen Wertheimpark. De anderen

gingen per tram naar de winkels. 2e Hands winkels werden bezocht, evenals het Waterlooplein en mooie andere winkels, een glaasje wijn bij Dantzig, en niet te vergeten de chocolaterie van Puccini waar we ons verloren in knoepert dikke exclusieve bonbons. Smullen was het. En toen kwam er een tropische hoosbui !! die ons tegen de gevels deed plakken om een beetje droog te blijven ondanks de paraplu's. We troffen elkaar later in restaurant Sluizer in de Utrechtsestraat waar we gezellig gegeten hebben. Onze hoffotografie werd door familie opgehaald en wij vertrokken gezamenlijk naar de trein voor de terugreis.

Dit deden we heel keurig, zouden we het toch geleerd hebben...

Einde van weer een voortreffelijk dagje Amsterdam, en al had er iets meer Joodse geschiedenis in gemogen, Queenie bedankt, het is je weer gelukt!

Lady Mechtild, de vice